

1896-05-17

AFSENDER

Rasmus Christiansen

MODTAGER

Emil Hannover

FAKTA

Dokumenttype:

Brev

Sprog:

Dansk

Dateringsbegrundelse:

Datering i brev

Afsendersted:

Marmarahavet

Arkivplacering:

Den Hirschsprungske Samling

DOKUMENTINDHOLD

Rasmus Christiansen skriver til Emil Hannover på sin vej mod Smyrna, hvor han endelig oplever de varmegrader, han havde set frem til på sin rejse i Middelhavslandene og i området ved Sortehavet. Vejret har været som dansk april-vejr og efter sin deltagelse ved festlighederne omkring afslutningen af de Olympiske Lege, har han endda pådraget sig en forkølelse. Han har ændret planer og rejser ikke hjem via Italien - bl.a. fordi han alligvel ikke vil kunne slå følge med Rohde, men også fordi han nyder den anderledes rejseform til søs. Ombord arbejder han på sine illustrationer og maler og fotograferer og fremkalder selv. Meget optager Christiansen, og han undskylder sin sparsomme korrespondance. Han "lever [...] i lykkelig Uvidenhed om alt Vrøvlet hjemme.", og beder Hannover hilse dem, denne ikke måtte være uvenner med for tiden(!).

TRANSSKRIFTION

Marmarahavet d: 17 Maj 1896

Kjære Hannover!

Jeg er nu paa Vejen til Smyrna efter i Gaar at have forladt den lille tyrkiske By Ishmid i Lille-asien, hvor vi endelig har faaet saa megen Varme at man har kunnet glæde sig ved et henrivende sydlandsk Landskab med smilende grønne Dale og blaa Bjerge. Jeg har nemlig paa hele rejsen igennem Middelhavet og rundt omkring i Sortehavet forgjæves ledt efter den meget omtalte Varme som skulde være saa generende allerede i April Maaned. Sandelig! den har ikke generet mig. Naar jeg undtager Algier, som i min Erindrings Kaleidoskop staar som et rent Paradis, saa har vi lige fra Gibraltar havt akkurat det samme Vejr som vi plejer at have hjemme i April Maaned, snarere værre, i Tunis havde vi f: Ex: baade Storm, Regn og Kulde og da vi kom til Konstantinopel første gang, maatte vi fyre i Kakkelovnen i Kahytten for at holde Varmen efter at jeg grundig havde forkølet mig i Athen ved Slutningsfestlighederne for de olympiske Lege. Jeg har derfor slet ikke noget Indtryk af det traditionelle blaa Middelhav, det lignede snarere Nordsøen, medens til gjengæld Biskayabugten med sit yderst daarlige Renommé viste sig blaa og

smilende. Imidlertid venter jeg at faa Revanche paa Hjemtouren. Jeg har nemlig bestemt mig for at opgive Italien denne Gang af forskellige Grunde. For det første fordi jeg vil komme til at gjøre hele Rejsen i Syd og Mellemitalien ganske [2]

allene, idet Rohde vil være rejst nordpaa til Egnen ved Pisa inden min Ankomst til Rom. For det Andet vil jeg være halvvejs træt af at P rejse og vil derfor ikke have det fornødne Udbytte. Jeg har nemlig nu vænnet mig saaledes til det magelige Liv ombord, hvor man fører hele sit Hus og hele sit daglige Levesæt med sig og lader fremmede Lande og Verdensdele passere Revue uden at man bliver revet ud af sine sædvanlige Folder, saa at jeg kun med Ulyst kan tænke paa det Slid og Slæb og Mas som man har under en Rejse paa Landjorden. De maa dog ikke tro at jeg driver ombord, tværtimod! Jeg har mine Illustrationer som jeg arbejder paa ligesaa regelmæssigt som hjemme, naar jeg da ikke maler eller fotograferer, thi navnlig det sidste tager mig megen Tid fordi at jeg ... selv fremkalder og kopierer Pladerne. Saa skal man gjøre Udflugter og more sig naar man er i Land og kigge paa Hvalfisk, Flyvefisk, Hajer, Springere og Skildpadder naar man er paa Søen saa jeg haaber at De undskylder at jeg først nu er naaet til at faa Brev expederet til Dem. Naar jeg undtager et Par nødvendige Breve som jeg har vexlet med Rohde, saa er De saamæn den eneste af mine Venner som faar Brev, da det at skrive er noget af det sidste man faar Tid til naar man sejler. Jeg undtager naturligvis herfra den nødvendige Korrespondance med min Familie for at holde den à jour med at jeg endnu ikke er forlist. Ellers befinder jeg mig fortræffeligt til Søs og har kun en eneste Dag i Begyndelsen været generet af Søsyge. Jeg haaber at De vil besørge en Hilsen til de af vore fælles Venner som De ikke for Øjeblikket er Uvenner med og modtag selv en

venlig Hilsen fra Deres

hengivne

R. Christiansen

[i venstre margen:]

Jeg har med lange Mellemrum set danske Aviser, som vare en Maaned gamle,

ellers lever jeg i lykkelig Uvidenhed om alt Vrøvlet hjemme.

Marmarahavet d: 17 Mai 1896

Kære Hannover!

Jeg er nu paa Vejen til Smyrna efter: Gode
at have forledt den lille tyske By Ismid i Lille-
asien, hvor vi endelig har faaet saa megen Varme
at man her kunnet glæde sig ved at herkende sydlandske
Landskaber med smilende grønne Dale og blaa Bjerge.
Jeg har nemlig paa hele Rejsen igennem Middell-
havet og rundt omkring i Sortehavet forgydes lidt
efter den meget antalte Varme som skulde være
saa genkende allerede i April Maaned. Sandelig!
den har vi generet mig. Naar jeg mindtager Alger,
saa mine Erindringer Kaleidoskoptaar som et
rent Paradis, saa har vi lige fra Gibraltar havt
akkrirat det samme Vær som vi peger at have
hjemme i April Maaned, men være, i Tunis
haar vi p. Ex. baade Storm, Regn og Kulde og
da vi kom til Konstantinopel første Gang, maatte
vi fyre i Kærligheden i Kædetten for at holde
Varmen efter at jeg grundig havde forvælet mig
i Athen ved Slutningsfestlighederne for de olympiske
Lege. Jeg har derfor slet ikke noget Indtryk af
det traditionelle blaa Middelhav, det ligende mere
Nordsien, medens til gengæld Biskaya bugten med
sit yderst dødelige Renomme viste sig blaa og
smilende. I midlertid ventur jeg at faa Revanche
paa Hjemtoinen. Jeg har nemlig bestemt mig
for at opgive Italien denne Gang af forskjellige
grunde. For det første fordi jeg vil komme til
at gaa hele Rejsen i Syd og Mellem Italien ganske

Jeg kan med Længsel og Nærværelse se den gamle, som var en blændende person, og som har været i de sidste mange år.

allene idet Rahde vil være rejst nordpaa til Egner ved Pisa inden min Ankomst til Rom. For det andet vil jeg være halvvejs træt af at rejse og vil derfor ikke have det fornødne Udbytte. Jeg har nemlig nu sønnet mig saaledes til det mulige Liv ombord, hvor man føler hele sit Liv og hele sit daglige Liv med sig og lader fremmede Lande og Verdensdele passere forbi uden at man bliver revet ud af sine sædvanlige Følger, saa at jeg min med Ulyst kan tænke paa det Slid og Sled og Mød som man har under en Rejse paa Landjorden. De maa dog ikke tro at jeg driver ombord, tværtimod! Jeg har mine Illustrationer som jeg arbejder paa ligesaa regelmæssigt som hjemme, naar jeg da ikke maler eller fotograferer, thi navnlig det sidste tager mig meget Tid fordi at jeg selv fremkaldes og papierer Pladerne. Saa skal man give Udflugter og more sig naar man er i Land og Ejge paa Hvalfisk, Flyvefisk, Hajer, Springere og Skildpadder naar man er paa Søen saa jeg haaber at De indskylder at jeg først nu er naaet til at faa Brev ekspederet til Dem. Naar jeg indtager et Par nødvendige Breve som jeg har velet med Rahde, saa er de saamæn den eneste af mine Venner som faar Brev, da det ^{er svært} er noget af det sidste man faar Tid til naar man sejler. Jeg indtager naturligvis hos den nødvendige Korrespondance med min Familie for at holde den i forbindelse med at jeg endnu ikke er forlind, Ellers befinder jeg mig fortræffeligt til Søis og har min en eneste Dag i Begyndelsen været gævet af Søsyge. Jeg haaber at De vil besøge en Vokse til de af vore fælles Venner som De ikke for Gælbeth er blivende med og medtag selv en venlig Vokse fra deres hengsle.

R. Christensen